

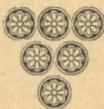
„Gaa og bekymre Dig ikke om os to“

Elskøvs- barnet

Skuespil i 1 Forpil og 3 Akter.

Iscenesat af
Einar Zangenberg.

Dansk Kinograf-Film.

Eneret for Danmark: A/s Kinografen, København.
Eneret for Norge: Kinografens Bureau, Bergen.

En glad Aften paa Kvisten.

EMIL KRISTENSENS BOGTRYKKERI
NØRREGADE 30. KØBENHAVN K

Elskovsbarnet

Skuespil i 1 Forspil og 3 Akter.
Iscenesat af Einar Zangenberg.
— Dansk Kinograf-Film. —

PERSONERNE:

Paul Harder.	Anton de Verdier.
Poula, hans Hustru.	Edith Psilander.
Karen Bang	Ellen Rassow.
Carl, hendes Søn	Ingeborg Schou.
En Kludekræmmer	**
Hans Kone.	Fru Elna From.
Ada } Harders Børn	{ Lilian.
Erik }	{ **
En Forbryderbande, Politibetjente etc.	

Forspillet: Ungdomssynd.

Den unge Paul Harder og den endnu yngre Karen Bang har fundet hinanden og har levet lykkelige Timer i det lille Hjem, han har skabt for hende og deres Barn.

Hun fordrer intet mere af ham udover hans Kærlighed, og føler sig fuldt tilfreds med sin Tilværelse, men han er af en mere ustadig Natur og kølnes hurtigt i sin Kærlighed. Hans Besøg bliver sjældnere, og en Dag, hvor han er ked og led af Forholdet, og Karen søger at vække hans Kærlighed ved Barnets Hjælp, tager Vreden Overhaand, og han forbander den Stund, det kom til Verden.

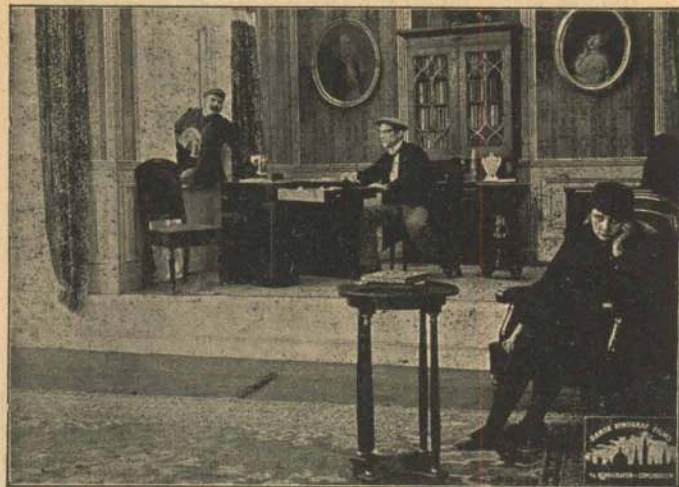
I Vrede forlader han Huset, men allerede Dagen efter angrer han sin Optræden og vender tilbage for at bede om Tilgivelse. Men da er det for silde:

er stor og sund, men Livet har taget haardt paa hans udslidte Moder.

Hun har kæmpet ærligt for at sikre Fremtiden for sin Dreng, og det er lykkedes hende at lægge

Lørdag Aftens Stovvask.

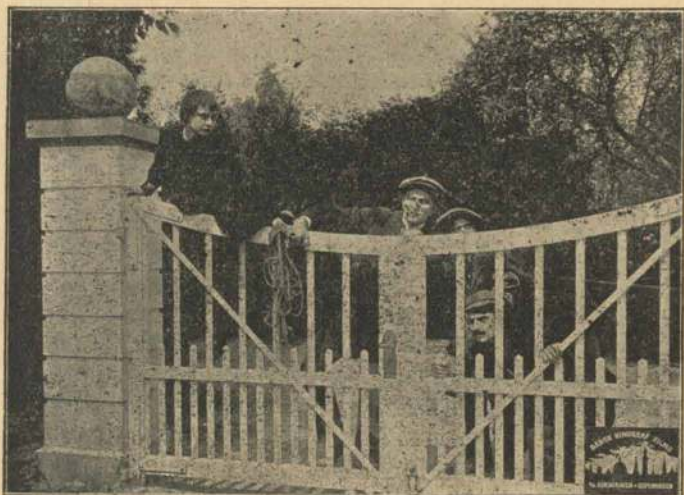

Carl nøgter at stjæle.

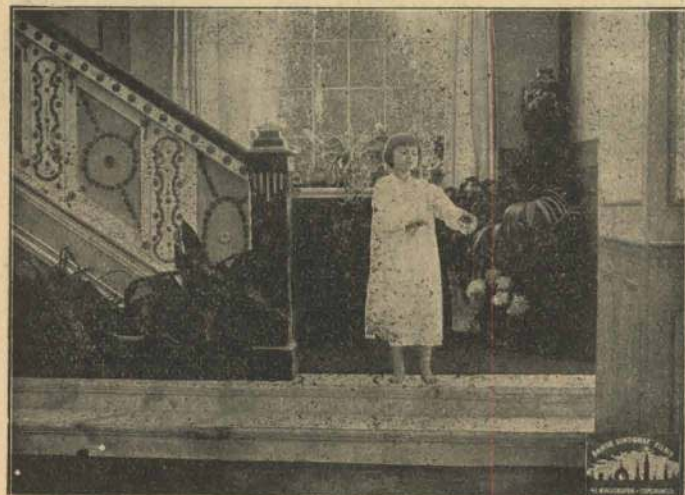
Huset er forladt. Ingen ved, hvorhen Karen er gaaet — hans letsindige Ord har for stedse skilt ham fra hende og deres Barn.

en lille Sum op, men saa kan hun heller ikke mere.

Kræfterne slaar ikke længere til, og hun mær-

I Nattens Mørke.

Lille Ada gaar i Søvn.

1. Akt: Lille Carl.

Tiden gaar, og 12 Aar senere genser vi Moder og Barn.

Karen har arbejdet for dem begge. Drengen

ker, at end ikke hendes store Kærlighed til Barnet vil kunne holde Døden borte fra hendes fattige Tagkammer.

Den stakkels Moder ved ingen bedre at over-

give sin Søn til end den Kone, hos hvem hun bor til Leje, og til hende giver hun tillige de Penge, hun har lagt tilside og beder hende være god mod Drengen. —

„Mo'r! — Mo'r! — Død!“ raaber det fortvivlede Barn og kaster sig grædende over Sengen. — Det eneste, han ejede, er nu borte.

Konen, der har faaet Pengene, tager ikke saa alvorligt paa Situationen. Hun og hendes Mand er klar over, at for disse Penge, der er som sendt fra Himlen, bør de gøre sig en glad Dag, og uden at skænke Barnet en Tanke køber de ind for Pengene og holder Drikkegilde paa Kvisten, uden at lade sig genere af Bevidstheden om den døde.

I disse Omgivelser vokser nu den lille Carl op. Da Pengene er brugt, er Mand og Kone straks

Grebet.

paa det Rene med, at de havde gjort en daarlig Forretning ved at tage Drengen i Huset, og det faar Barnet at føle.

Haarde Ord, Prygl og Sultemad — saadan gaar hans Dag; bedre har han det paa Gaden, hvor han sælger Sprællemænd, men kommer han hjem uden at have faaet afsat tilstrækkeligt, er Modtagelsen haard, og i Kludesengen græder Carl sig i Søvn.

2. Akt: Forhørsdommeren.

Men hvordan har Livet formet sig for den unge Mand, der saa letsindigt satte sin Ungdomslykke paa Spil i en ubetænksom Stund?

Paul Harder er nu en anset Mand, Forhørsdommer, gift og tilsyneladende lykkelig. Men dog har han ikke glemt den Fortvivlelse, han

følte, da han saa, at han for stedse havde mistet sin Elskedes Kærlighed, og Barnets Skæbne er stadig i hans Tanker.

Forhørsdommeren har gennem Politiet opsporet, at Karen er død og at Barnet er forsvundet, jaget bort af Plejefaderen, og at ingen siden har erfaret noget om hans Skæbne.

Da Carl en skønne Dag ogsaa mistede det Sted, som han, trods alt onde, han der gik igennem, dog kunde kalde sit Hjem, flakkede han om paa Gaden, indtil Sult og Udmattelse vandt Overhaand over det svage Barnelegeme.

Udmattet synker han om, og i denne Tilstand findes han af et Par unge Forbryderspirer. De tager Drengen med sig og bringer ham snart til Live igen, og deres ældre Venner og Kolleger er straks klar over, at en saadan spinkel og for-

„Hvor har Du den Medaillon fra?“

skræmt Dreng er ganske brugbar, og ikke mindst til det Kup, man netop har under Forberedelse.

I Udkanten af Byen ligger en statelig Villa, og dens fornemme Udseende har fristet Bandens Medlemmer. Omgivelserne er undersøgt, alt er i Orden, og nu kommer Drengen yderligere til og letter dem Arbejdet.

Samme Nat skal det gaa løs, og i Mørkningen ser man tre Mand og en Dreng snige sig hen imod Villaen.

Alt gaar godt.

Den lille Carl skal skaffe de andre Adgang, og skønt Drengen ikke har Lyst til det uhyggelige Hverv, er der dog ingen Udvej, han skal have en Snor om Livet, fires ned gennem Skorstenen, og har Ordre til, naar han er inde i Huset, straks at aabne et Vindue for de andre.

Ejeren af Villaen er ingen anden end Paul Harder, og Familien forbereder sig til at gaa tidligt til Ro som sædvanligt.

Børnene puttes i Badekarret og beder deres Aftenbøn, og lidt efter sover de de uskyldiges Søvn i deres smaa Senge, og ikke længe efter gaar Fader og Moder til Ro.

3. Akt: Den lille Søvnængerske.

Det er mørkt. Tyvenes Time er inde.

Gennem Kaminen kommer Carl ind i Forhørsdommerens Værelse, og lydig mod sine nye Venner aabner han et Vindue. Tyvene sniger sig ind og tager for sig af Stuens Kostbarheder. Den lille Carl tager ikke Del i dette, men pludselig forfærdes Drengen, og ogsaa Forbryderne stirrer forfærdede paa en lille hvid Skikkelse, der pludselig kommer til Syne. De forstaar, at de er opdagede og forsvinder skyndsomst ud gennem Vinduet, overladende Carl til, hvad der maatte komme.

Den lille Pige, der har bevirket alt dette, er Dommerens Datter, der i Søvn er staaet op af sin Seng og paa sin Vandring er naaet ned i Stuen. Nu vaagner hun pludselig op, og forfærdet giver hun sig til at skrige. Faderen vækkes, skynder sig til og griber Carl, der angst søger at flygte.

Og den stakkels Drengs Lidelser er endnu ikke til Ende.

Fængsling og Forhør følger paa, og det bliver Forhørsdommer Harder, der kommer til at lede Undersøgelsen.

Man har kun den lille Carl at holde sig til, og han ved intet eller vil intet sige. Saa undersøger man Drengen og finder en Medaillon om hans Hals — og hvor har den fattige Dreng vel faaet den fra, naar han ikke har stjaalet den?

Medaillonens bringes til Dommeren. Han studser, thi han ved bedre end nogen anden, hvordan det hænger sammen med den.

Thi det er Forhørsdommerens eget Billede, den gemmer, det han en Gang gav til den, han holdt af.

Nu er endelig hans Søgen kronet med Held.

Af Barnets egen Mund hører han om den Ungdomselskedes Død, og glad over at kunne gøre noget af sin Synd god igen, slutter han sit Barn i sine Arme.

